

Til § 25.

Pensionsvæsenet.

253

Finansministeriet. København, den 10. Februar 1931.

P. 307/31.

I et hertil indsendt Andragende har *Pensionist-Landsforeningen* anholdt om, at der maa blive tilvejebragt finansiel Hjemmel for at yde et personligt Tillæg efter Lov Nr. 78 af 1. April 1925 til de Pensionister, der ikke inden 1. April 1927 har ansøgt om saadant Tillæg, fordi de den Gang ved Siden af Pensionen havde lønnede Hverv eller anden Indtægt af en saadan Størrelse, at Omstændighederne talte imod at tilstaa dem et personligt Tillæg, jfr. Lovens § 1, Stk. 2. — Foreningen henviser til, at Forholdet nu for adskilliges Vedkommende er det, at deres Bifortjeneste er ophørt paa Grund af Alder og Svagelighed, og at der efter Foreningens Mening kunde være særlig Anledning til at yde en Pensionsforhøjelse til denne Kategori af Pensionister, der ved Privatarbejde har klaret sig saa længe som muligt uden Hjælp fra Staten.

Endvidere har man gennem Kirkeministeriet og Undervisningsministeriet modtaget Andragender fra henholdsvis en Del Præsteenker og *Bestyrelsen for „Lærerstandens Pensionistforbund“* om, at de Beløb, der ved Afgang spares af det i Henhold til § 7 i Loven af 1. April 1925 bevilgede Beløb, indtil videre ikke inddrages, men anvendes, dels til Forhøjelse af det allerede tilstaaede personlige Tillæg til de ældste og mest trængende blandt de gamle Pensionister, dels til at tilstaa nye Tillæg til Enker, hvis Mænd har nydt personligt Tillæg, men er afgaaet ved Døden efter 1. April 1927, saaledes at disse Enker har været afskaaret fra i rette Tid at indgive Andragende herom.

I § 7 i Lov Nr. 78 af 1. April 1925 om et personligt Tillæg til visse Pensionister m. m. blev det bestemt, at der i Finansaarene 1925—26 og 1926—27 af Statskassen kunde anvendes indtil 1 Mill. Kr. aarlig til personlige Tillæg til Pensionister og understøttede, der oppebærer Tillæg i Henhold til Lov Nr. 173 af 1. Maj 1923 om Tillæg til Ventepenge, Pensioner og Understøttelser, der er fastsat efter de før 1. Oktober 1919 gældende Love.

Bestemmelsen i § 7 gav endvidere Administrationen Adgang til at anvende Beløb, der i de nævnte to Finansaar blev sparet ved stedfunden Afgang af Pensionister, til Forhøjelse af allerede tilstaaede personlige Tillæg eller til Tilstaaelse af nye Tillæg for Pensionister, der ikke tidligere havde opnaaet personligt Tillæg, og endelig fastsattes det, at de personlige Tillægs samlede Beløb efter nævnte Tidsrum skulde nedbringes i Overensstemmelse med den stedfundne Afgang blandt Pensionisterne.

Som Følge heraf har man været afskaaret fra efter Udgangen af Marts Maaned 1927 at yde personligt Tillæg, *dels* til Enker, hvis Mænd har oppebaaret saadant Tillæg, men er afgaaet ved Døden efter dette Tidspunkt, *dels* til saadanne Pensionister, der ikke inden 1. April 1927 har ansøgt om personligt Tillæg, bl. a. fordi de den Gang ved Siden af Pensionen havde lønnede Hverv eller anden Indtægt af en saadan Størrelse, at deres Andragende ikke kunde imødekommes, jfr. Lovens § 1, Stk. 2.

Derimod har man, da det i Lovens § 3 er bestemt, at ydede personlige Tillæg, saafremt den paagældendes Forhold senere væsentlig maatte forandre sig, kan forhøjes eller nedsættes, eventuelt helt inddrages, og da der ikke i denne Paragraf er fastsat nogen Tidsbegrænsning for saadan Forhøjelse, saa lidt som for Nedsættelse eller Inddragning, ment, at det ikke var uforeneligt med § 7 at tilstaa Pensionister, der havde indgivet Ansøgning om personligt Tillæg inden Udgangen af Finansaaret 1926—27, Forhøjelse af et allerede ydet Tillæg — eller nyt Tillæg for deres Vedkommende, som ikke tidligere havde opnaaet et saadant —, alt for saa vidt de paagældende nu opfyldte de almindelige Betingelser